

Hier ben ik, God.
Uw wil te doen,
is mijn vreugde.
psalm 40

onze gezamenlijke droom

Onze school droomt van een plek waar het zo goed is om te zijn ...

Onze klas droomt van een groep waar men er echt is voor elkander, waar de een de ander draagt door de grote en kleine dingen van een schooljaar ...

Ons schoolteam droomt van collega's die elkaar steunen door dik en dun ... Die dromen stuwen ons vooruit en maken dat we er elke dag weer willen voor gaan, voor die droom van een school, voor die droom van een klas, voor die droom van een hecht, echt schoolteam ...

Dat geeft een diepe vreugde, de vreugde van het begin.

Katholieke dialogescholen worden zo scholen vol hoop

waar rechtvaardigheid de norm is,

waar uniciteit in verbondenheid vanzelfsprekend is,

waar kwetsbaarheid en belofte gezien en gehoord worden,

waar gastvrijheid een feit is,

waar verbeelding het schoolleven kleurt,

waar generositeit de zorg voor elkaar waarmaakt,

waar duurzaamheid een uitdaging voor het leven is.

Leeftocht september 2020

Bij elk visioen hoort een oproep om er iets aan te doen. Dromen helpen om veranderingen echt aan te pakken en ervoor te gaan!

"Er zijn veranderingen nodig in onze samenleving: sociaal-economisch, politiek en cultureel. Ik wil daar de waarden liefde en hoop in brengen om tot een veelzijdige analyse te komen en naar een oplossing toe te werken. Het zijn voor mij geen softe waarden, maar net de meest krachtige. Ik spreek van ware liefde wanneer de groei, de bloei en de ontwikkeling van de ander mogelijk wordt gemaakt. Een leraar is een liefdevolle leraar wanneer die de groei en de bloei van de leerlingen mogelijk maakt. Als ik in een klas zie dat de kinderen volop ontwikkelen, niet enkel doordat ze meer kennis hebben, maar ook als mens, dan kunnen we spreken over liefde zoals ik ze definieer. Wanneer we keuzes maken vanuit sterke positieve waarden zoals liefde en hoop dan zien we dat de mensen zich beter en gelukkiger voelen. Het helpt jou groeien als mens. Iemand die verandering wil – groot of klein – bij zichzelf, in zijn klas, bij een leerling, zal altijd een strijd moeten aangaan. Die strijd voer je niet op je eentje, maar samen. Wanneer je wil strijden, dan heb je hoop nodig. Hoop is de motor voor sociale verandering. We kunnen geen goed onderwijs hebben zonder hoopvolle leraren."

Bleri Lleshi op zijn Facebookpagina op 30/01/2020

Schrijf in je hart allen die je lief zijn,
heel dichtbij of hier ver vandaan.
Want wat in je hart geschreven staat
dat blijft voor jou eeuwig bestaan.

Schrijf in het zand hen die je verdriet deden,
vergeet hen zonder enige pijn.
Want wat in het zand geschreven staat,
zal er morgen niet meer zijn.

Schrijf in steen wat je beleefd hebt,
aan **vreugde**, vriendschap en geluk.
De steen geeft na vele jaren,
de herinnering nog steeds terug.

Of als een vrouw die tien drachmen heeft, er één verliest,
steekt ze dan niet een lamp aan,
veegt het huis en zoekt zorgvuldig totdat zij die drachme vindt?
En als zij die gevonden heeft,
roept ze haar vriendinnen en buren en zegt:
‘Deel in mijn blijdschap, want de drachme die ik verloren had,
heb ik teruggevonden.’
Zo, zeg ik u, is er blijdschap bij de engelen van God
over één zondaar die zich bekeert.’

Lucas 15, 8-10

De vrouw bezit tien drachmen. Tien is het getal van de heelheid. Wie tien drachmen bezit, is gaaf en heel. Maar de vrouw heeft één drachme verloren. Wanneer een vrouw die ene drachme heeft verloren, dan verliest zij haar heelheid, haar eenheid met zichzelf en met God. Ze is haar innerlijke kern kwijtgeraakt. En zonder haar innerlijke kern hebben de negen andere drachmen voor haar ook geen nut. Ze vallen uit elkaar. Ze zijn niet meer verbonden met elkaar. De vrouw is zich bewust van haar verlies. **Ze is zichzelf kwijtgeraakt.**

De vrouw steekt nu een lamp aan. Lucas denkt hier zeker ook aan het licht van het geloof. Het is het licht van God, dat hebben wij nodig om in ons innerlijke huis naar de drachme te zoeken. De vrouw veegt haar hele huis schoon. Ze veegt het vuil weg dat op de vloer van haar huis ligt. Dit vuil is symbool van de nonchalance waarmee wij leven. Wanneer wij op een nonchalante manier beginnen aan allerlei activiteiten, dan vervuult ons huis. We zijn niet meer baas in eigen huis. Er komt een laag stof te liggen op de bodem van onze ziel. Daarom moeten we stevig vegen om weer de oorspronkelijke glans van onze ziel te verwerven.

En de vrouw zoekt onvermoeibaar. Het Griekse woord *epimelos* betekent: 'liefdevol, zorgvuldig, nauwkeurig, vlijtig'. De vrouw kijkt heel precies en zoekt zorgvuldig. Ze vindt het heel belangrijk dat ze haar drachme terugvindt. De mens zoekt niet alleen God, maar hij zoekt ook zichzelf, zijn ware wezen. Want hij is dikwijls zichzelf kwijtgeraakt.

De vrouw vindt haar drachme. Ze vindt daarmee zichzelf. Nu roept ze haar vriendinnen en buren bijeen: 'Deel in mijn vreugde, want ik heb de drachme gevonden die ik kwijt was' (Lc. 15,9). **Wie zichzelf vindt, krijgt ook een nieuwe relatie met zijn medemensen.** De vrouw roept alleen vrouwen bijeen. Ze wil samen met hen het feest van haar eigen zelfwording vieren. Ze heeft de verloren drachme gevonden. Ze heeft God gevonden als het fundament van haar mens-zijn. En ze heeft haar Zelf gevonden.

Een gelijkenis kent altijd verschillende niveaus. Zij laat de lezer de vrijheid om zijn eigen ervaringen en verlangens opnieuw in zichzelf te ontdekken. De vrouw kan een symbool zijn van de ziel van de mens die zijn innerlijke kern is kwijtgeraakt en nu op zoek is naar zijn ware Zelf. Maar de vrouw kan ook een symbool zijn van God, die de verloren mens zoekt en daarbij het hele huis overhoophaalt.

Wanneer wij de parabel zo interpreteren, dan wordt God hier beschreven met het symbool van een vrouw. Wanneer wij ons comfortabel hebben genesteld in ons levenshuis, handelt God een vrouw die alles door elkaar gooit om de drachme te zoeken. Mensen hebben zich op middelbare leeftijd comfortabel genesteld in het huis van ons leven. En door alle uiterlijke activiteiten zijn ze daar de drachme kwijtgeraakt. Daarom brengt God ons in een crisis, in grote benauwdheid om ons de drachme in onszelf te laten vinden: ons ware Zelf. Hij leidt ons naar de bodem van onze ziel. Op die plek ontdekken wij de drachme, het oorspronkelijke beeld van God in ons.

Het doet er eigenlijk niet toe hoe wij deze gelijkenis interpreteren. Deze parabel appelleert in ons aan **het verlangen om in onszelf terug te vinden wat wij zijn kwijtgeraakt.** Het is een oeroud motief dat ook in andere religies en culturen steeds terugkeert. De gelijkenis van de verloren drachme wil ons in contact brengen met alles wat wij zijn kwijtgeraakt. En zij wil ons eraan herinneren dat het nooit te laat is om te zoeken naar wat verloren is. In plaats van te klagen over alles wat verloren is, moeten we met de vrouw uit de parabel op zoek gaan. We zullen terugvinden wat we zijn kwijtgeraakt en kunnen dan een vreugdefeest vieren. (Grün p. 55-58)

<https://www.kuleuven.be/thomas/page/abel-spirituele-wegwijzers/>